

LBRIS

We know
books

Autor, concept grafic, design: Dacian Muntean

Corectură: Laura Vesa

Imagini și aranjament text realizate cu suport ChatGPT și
Sora AI

Toate drepturile aparțin autorului.

Conținutul și materialul în ansamblul său nu pot fi folosite
în scopuri comerciale, integral sau în parte, fără acordul
explicit al autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUNTEAN, DACIAN

**Legende din Transilvania - Țara Hațegului: zorii
regilor/ Dacian Muntean. - Deva : Editura Karina, 2025**
ISBN 978-606-079-205-5

Tipar digital executat la Clic Computer Art Design Deva
0721 374 581 - www.tipardeva.ro

LEGENDE DIN TRANSILVANIA

TARA HATEGULUI: ZORII REGILOR

EDITURA KARINA

DEVA
2025

Cuprins

Partea întâi: Legende

Legendarian - Călătoria începe 9

Dracula - Cronici secrete 31

Ciobanul - O legendă a strămoșilor neamului
Kendeffy 59

Dragonul Roșu I - Domnița Elisabeta și originile lui
Iancu de Hunedoara 87

Dragonul Roșu II - Domnița Stela și originile
sultanului Mehmed 105

Castelul din Carpați - Domnița Ileana și firul de aur
..... 125

Comoara - O legendă a aurului dacic 145

Apa fermecată de la Prislop - Doamna Safira și soții ei
..... 170

Față neagră - Baronul Nopcsa și originile lui Batman
..... 176

Creaturi magice - Un vârcolac prietenos și o strigoaie
însetată de lapte 191

Epilog 206

Partea a doua: 211

Originea legendelor

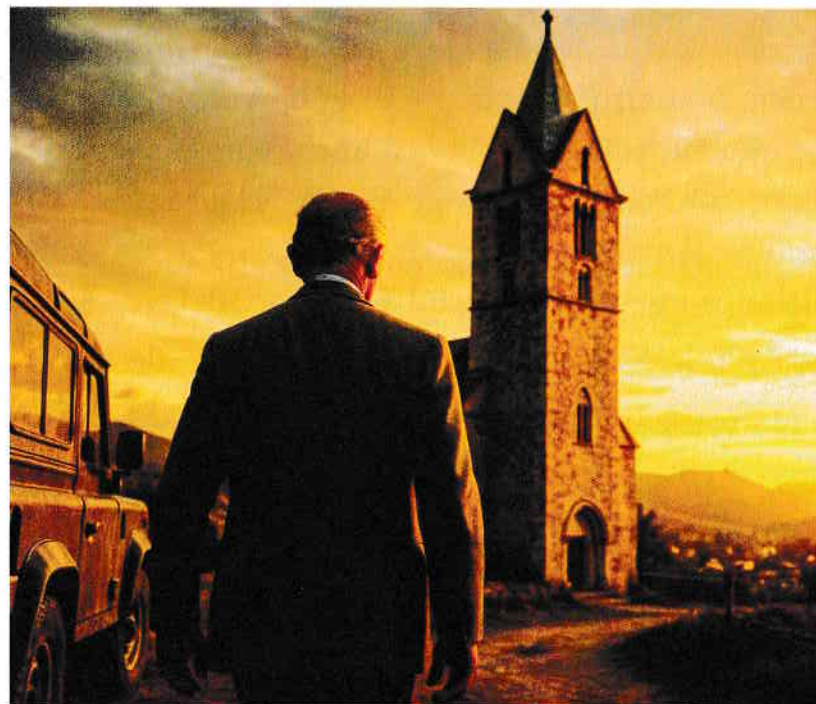
Curiozități

Cuvânt de încheiere 263

Legendarian

Călătoria începe

Mai, începutul anilor 2000. Transilvania, Țara Hațegului, satul Sântămăria-Orlea.

Land Roverul masiv cu numere de Anglia ridică un nor gros de praf, oprindu-se brusc în fața impunătoarei biserici de piatră, veche de secole, ce domina centrul satului. Un bărbat elegant, de vârstă mijlocie – ușor peste 50 de ani, purtând un costum gri, lejer, coborî din vehicul și se îndreptă cu pași măsurați și calmi către intrarea bisericii. Poarta de lemn rămăsese întredeschisă, la fel și ușa grea a lăcașului, iar bărbatul pătrunse în monumentul medieval ce părea pustiu.

Era deja târziu după-amiaza și, aparent, nu se afla nimeni înăuntru. Se apropie încet de vechiul altar și îngenunche, cu respect, în fața unei lespezi masive de calcar, rotunjite, așezate pe podea, ce purta stema familiei Kendeffy – ctitorii bisericii. Cu un gest solemn, atinse ușor cu vârful degetelor artefactul și își plecă încet capul, murmurând ceva abia auzit.

— Nu veți găsi acolo decât o piatră străveche și rece, spuse o voce calmă, echilibrată și totuși puternică, ce sparse tăcerea din spatele lui. Engleza era impecabilă, însă accentul avea o nuanță oarecum ciudată. Întorcându-se, văzu un tânăr de vreo treizeci de ani, aflat la doar câțiva pași.

— Mă rugam, dacă nu te superi. N-o să dureze mult și-apoi plec, răspunse bărbatul de vârstă mijlocie, ușor iritat.

O liniște grea se lăsă deodată peste încăperea. Timp de câteva secunde, cei doi se priviră fix, până când tânărul rosti calm:

— Nu vă faceți griji, domnule. Nu voiam să vă jignesc. Eu doar veghez asupra acestui loc și sunt aici ca să spun povești și să răspund la întrebări. Mă numesc Dan și sunt un păstrător al vechilor legende transilvănene...

Privirea bărbatului se schimbă brusc: pupilele i se dilatară, iar o sprânceană i se arcui neîncrezătoare.

— Legende transilvănene, spui? De care? Din acelea pentru turiști, cu Dracula și altele asemenea? Sau poate cunoști povești locale, istorii despre vechii stăpâni ai acestei biserici, de pildă?

— De fapt, domnule, le cunosc pe toate și încă altele pe deasupra..., zâmbi Dan enigmatic. Unele sunt într-adevăr despre vârcolaci și magie, dar altele sunt istorii adevărate despre oameni legendari care au trăit aici și chiar despre secrete ascunse ale unor neamuri

regale și imperiale. Cum ar fi, de pildă, moștenirea transilvăneană uitată a Casei Regale britanice de Windsor, continuă Dan privindu-l atent și studiindu-i reacțiile.

— Nu mai spune! exclamă cu adevărat surprins bărbatul, deși neîncrederea i se citea clar pe chip. După o clipă de tăcere, buzele i se arcuiră într-un zâmbet ușor ironic: Și ce te face atât de sigur că ceea ce crezi tu că știi este și adevărat? Nu mă înțelege greșit, dar sunt la rândul meu familiarizat cu unele dintre acele legende. Vin din Anglia, deci trebuie să știu câte ceva despre Casa Regală a Regatului meu... Și, ca să fiu sincer, după engleza dumitale desăvârșită, aș zice că ai petrecut ceva vreme în Marea Britanie...

— Ei bine, domnule, mă simt flatat să aud că-mi apreciați pronunția. Adevărul este că n-am pus piciorul niciodată în Anglia sau în vreo altă țară anglofonă. Vorbesc așa din copilărie, ca mulți dintre compatrioții mei, pentru că n-am avut filme dublate și am crescut urmărind toate emisiunile la televizor în limba lor originală. A fost, și încă este, unul dintre paradoxalele avantaje ale comunismului și neo-comunismului românesc, spuse Dan cu un zâmbet

ironic și subtil. Cât despre legende, istoria în sine nu este altceva decât povești, interpretări și interese politice, nu-i așa? Adevărul contează mai puțin. Important e că au fost păstrate și transmise din generație în generație, ca o călăuză prin negura timpului. Întrebarea e: sunteți interesat să aflați legendele transilvănene ale Țării Hațegului? Domnule... îmi cer iertare, n-am aflat cum vă numiți.

— Vai, ce nepoliticos din partea mea să nu mă fi prezentat încă. M-ai surprins și eram adâncit în gânduri când mi-ai întrerupt momentul de reculegere. Ei bine, numele meu este Charles și mărturisesc că sunt impresionat de felul în care ai învățat o engleză atât de desăvârșită doar uitându-te la televizor. Este remarcabil, dar cred că doar cei ce au trăit aceleași experiențe pot înțelege pe deplin. Ca să-ți răspund: da, am un interes deosebit pentru Țara Hațegului și, mai ales, pentru acea moștenire transilvăneană uitată a suveranilor mei, de care vorbeai. Sunt pasionat de istorie și sper să învăț ceva nou de la tine astăzi, tinere.

— Voi încerca să mă ridic la nivelul așteptărilor, domnule Charles, căci urmează să vă împărtășesc

secrete păstrate timp de multe generații. Vedeți dumneavoastră, eu fac parte dintr-o societate discretă, internațională, întemeiată acum cinci veacuri în Spania, a cărei menire este să păzească și să conserve vechile legende, să caute și să descopere noi izvoare și dovezi, și, în cele din urmă, să le transmită mai departe. O frăție a legendelor, dacă vreți să-i spuneți așa, domnule.

Sprâncenele lui Charles se încruntară, dar curând fața lui se transformă într-un surâs oarecum ironic:

— Toate astea sună cam nebunește, dacă mă întrebi pe mine. Fără supărare, Dan, dar sigur asta nu e o glumă? Pentru că n-am nici chef, nici timp de povești de adormit copiii!

— Vă asigur că nu e o glumă, domnule. Dacă mi-ați permite doar să explic... răspunse Dan respectuos.

După câteva clipe de evaluare atentă, Charles cedă:

— Bine. Continuă. Dar să știi că nu înghit invenții, bârfe sau teorii ale conspirației, așa că vreau să fii clar și simplu!

— Am să încerc să fiu. Dar va dura ceva, așa că mai bine ne așezăm pe banca aceea de lemn. Dan îi făcu semn către un colț al încăperii. Nu ne va deranja nimeni, e deja târziu și am încuiat poarta dinspre stradă. Să începem deci de la început: oricât de straniu ar părea, povestea începe în Cantabria, Spania, prin anii 1520, când un călugăr transilvănean pelerin, maestru al povestirii, l-a întâlnit pe un tânăr prinț, pe nume Carol.

Fața lui Charles se relaxă și un zâmbet larg îi lumină chipul:

— Într-adevăr straniu, tinere! Un prinț numit Carol?

— Da. Un prinț ce avea să devină un mare suveran sub numele de Carol Quintul, Împărat al Sfântului Imperiu Roman. Întâlnirea a avut loc într-o mănăstire franciscană de pe coasta nordică a Spaniei, unde flota tânărului prinț fusese adusă de valuri, după o furtună uriașă pe Marea Cantabrică. Unii ar spune că a fost voia lui Dumnezeu. Acolo, călugărul transilvănean și-a început misiunea de păstrător al legendelor, însărcinat chiar de prinț. Se spune că viitorul împărat a petrecut două săptămâni la mănăstire, fascinat de

poveștile locului, iar apoi l-a trimis pe călugăr să călătorească prin imperiu, pentru a aduna și a salva legendele amenințate ale Europei. Călugărul nu doar că a făcut aceasta, dar a și instruit discipoli – tineri cu dragoste pentru povești – și i-a învățat să caute și să conserve această comoară imaterială. Și-a închinat viața acestui țel și, cu câțiva ani înainte de a muri, a fondat o organizație a păstrătorilor de legende, oameni de orice condiție, dar cu respect și dragoste pentru povestire și patrimoniu cultural. Cinci secole mai târziu, organizația aceasta există încă și eu fac parte din ea. Astăzi se numește simplu „LegendaRoom”, dar odinioară era cunoscută ca SOL – *Societas Omnia Legendarium*. Ni se spune legendarieni, iar în arhivele noastre se află unele dintre cele mai uimitoare și aproape de necrezut legende spuse vreodată.

Charles tresări vizibil:

– Asta e chiar interesant! La început te-am lăsat să-mi spui povestea doar de amuzament, dar acum încep să te cred, pentru că, culmea, am mai auzit zvonuri despre această societate secretă numită SOL... Însă mereu am considerat-o ca fiind ceva copilăresc. Un joc

pentru oameni plictisiți, dacă vrei. N-am crezut niciodată că ar fi ceva serios. Dar, se pare, chiar este.

– Da, este chiar foarte serios. De fapt, nu suntem o societate secretă, ci mai degrabă una discretă. Nu facem valuri și nu ne amestecăm în opinia publică, deși au fost vremuri în care unii dintre membrii noștri au fost persecutați de oameni puternici și nebuni, convinși că deținem secrete magice, ca de exemplu în al Doilea Război Mondial. Dar menirea noastră e una singură: să salvăm vechile legende, poveștile și istoriile, și să le dăm mai departe generațiilor viitoare.

– Foarte bine, atunci, interveni Charles. Mi-ai stârnit interesul și bănuiesc că-mi poți spune acele legende uitate despre strămoșii transilvăneni ai regalității britanice. Presupun că nu e doar una...

– Într-adevăr, domnule. Sunt mai multe și, oricât de ciudat ar părea, sunt despre dragoni, femei extraordinare și aventuri aproape de necrezut.

– Ei bine... deja m-ai făcut curios, tinere. Mi-am dorit mereu să aflu mai mult despre strămoșii Casei Regale britanice, mai ales despre cei cu reputații controversate. Știu și eu câte ceva, după cum

spuneam. De pildă, genealogia arată că sunt descendenți ai lui Dracula și că stră-străbunicul Prințului Charles, Francisc, Ducele de Teck, era de fapt stră-strănepotul Baronesei Ágnes Kendeffy de Malomviz, care, probabil, s-a născut aici și a fost botezată chiar în această biserică. Ea provenea dintr-o linie de sânge ce poate fi urmărită, se pare, nouă generații în urmă, până la Dracula...

— Oh, dar e mult mai mult decât atât, domnule. Legătura cu sângele lui Dracula nu doar că se poate urmări atâtea generații, dar este absolut certă și mult mai puternică decât pare.

— Nu-mi spune... ba nu, te rog, spune-mi! Continuă! izbucni Charles entuziasmat.

— Baronesa Ágnes Kendeffy de Malomviz purta moștenirea unei descendențe ilustre, căci ambii ei părinți aveau același strămoș comun – Vlad Dracul, din Casa Domnitoare a Basarabilor, tatăl temutului Dracula. E mult de spus despre asta, dar mai bine vă arăt ceva. Dan scoase din rucsac o mapă groasă de piele și desfășură un pergament vechi, voluminos, asemănător unui hrisov medieval. Documentul era

scris de mână, în diverse grafii și cerneluri, plin de nume, date și steme. Acesta este unul dintre cele mai de preț documente ale societății noastre din Transilvania, pentru că păstrează cunoașterea unor genealogii regale și imperiale ce pornesc de aici, din Țara Hațegului. A fost completat de mulți păstrători ai legendelor de dinaintea mea, fiecare adăugând noi informații și indicii pentru o înțelegere mai bună a legendelor și istoriilor. Pe el apar și strămoșii transilvăneni ai Casei de Windsor, însă, mă tem, sunt mult mai numeroși decât v-ați fi așteptat.

— Doamne! exclamă Charles apropiindu-se de masă. Ești o comoară vie, Dane! Arată-mi! Și povestește-mi despre ei!

— Aici, în stânga, arată Dan cu degetul, se află genealogia familiei Kendeffy, dar înainte să intrăm în detalii, aș prefera să încep cu linia Basarabilor, din partea dreaptă. Din această casă domnitoare se trage cel mai cunoscut și, în același timp, cel mai infam strămoș transilvănean al Windsorilor – Dracula!

— Sunt de acord, încuviință Charles. Cel mai faimos, dar și cel mai infam înaintaș posibil. Dar care este